

Kije maju? so schudžoma tak wele nekmanych, nedužnych a hubenych Muzow a Zonow je? Niczo drube, hacz so kobjdy, dyž młody je, hordzić ze, niczo niczo neczini, schtož jemu fajane budže, a schtož won czinicž dyr- bjał. Tehodla da jim nasch Boh a Knes tak horjerosz, fajž Prošatam, so nidy ni- czo prawe nenawuknu. Pšchetož tak je wob- sanknene: Schtuž so powoschuje, ton

dyrbi bycz poniženy; a sašo, schtož so ponižuje, to won nemože lejžo wostajicz, won dyrbi so powoschicz. Temu lubemu Bohu bydž Gjesz a Džak, so won nas dženska tak roš- wucził je, won dał swoju Nadu, so bychmy so tež po tajkej Wuczbi sa- dzerželi, swojeho Ssyna Jesom Kry- sta dla, Hamen!

Na wopomnatu Nedželu po swjatej Trojizy.

Ta Sbožnosz jow knam pschitadja,
 Wot Božej lutej Nady.
 Te Skutki pomhacž nemoža,
 Wnich nimasch žanej Nady.
 Ta Wjera Krysta sapschimne,
 Kij ja nas schječ dosz czinił je.
 Won je ton prawy Sstrjednik, Hamen!

Kneze Jesuso! dženska wopraschujja tebe czi Bismawuczeni wo tu najweczu Kasu we Sakonju; to pak sich wopraschujesch wo to najwoschubnishe we Evangelionu. Woni jo swulkej nadutej Hordoszju czinja; twoje Wopraschenje pak pschindžo sem swutrobneje Lubosze, jim ton Pucz kwjecznemu Žiwenuj potasaj. Ach Kneze, rošwucz nas pschitym, so tež nas neby loschtowalo so naschich Poczinkow, aby dobrych Skutkow kwalicz, ale so bychmy so sa newuschnych Wotroczkow sposnali. Sjew nam, we czim ta prawa Lubosz pscheczivo Bohu, a naschemu Blischemu wobsteji! Ebudž nasche symne Wutroby khorzei Luboszi pscheczivo naschemu Blischemu. Roseschkrej nasch Łod žymy horzymi Prubami twojeje horzeje Ssmjelnoszje. Pšchetož ty sam prajisch: Bydžeže smjelni, runje kajž wasch Woczez we Rebe- sach smjelny je. Czim schal, ty Wobroczerjo tych Wutrobow, so bychy schje Kutu polne swjateje Bo- zeje Ssluzby byle psches to Sstuzenje temu Blischemu. A nemožemy wy tu tajku Božu Sstuzbu tudy na dokonjane Waschne czinicž, da troschtujemy so my twojeho Czinenja sa nas khudych Mjeschnikow. My weselje sawolamy: Ty, Ssyno Dawitowy, po czlowstej, ty Kneze Dawitowy, po bojstej Naturi, sy so nadnami smjelit! Ty nasch Sbožniko a Wumojniko, so te Kasaje dopelnil, Njew Wdžza wot nas wobrocził, kij na nas schitlich dżjesche. Gjesz a Kwalba bydž tebi, moj Jesuso, sa to! Tyscha da nas nasche Sswjedomnja, teho Sabycza dla tajkeje stajneje Požeje Ssluzby: Ach! da khowaj nas ty we twojich krawnych Kanach. Pschitryj uas, ty Halosa sheho Schtoma Davita, so bychmy pod tobu štolt mjeli. Pšchetož, ty sy ta rjana Halosa st'ho Schtoma Davita, kij rosze žyła selena a krasne Plody ma. Redaj nam psches twojeho Duchu na same wumyslene Rospučje panycz, ale sdzerž nas we tebi, jako tym prawym Puczju stej sbožnej Wjecznoszi. Proschče jeho dale sa to we nutrym, a Boh da, wjerzajym Wotje naschu a Krylischn.

Szenje na wopomnatu Nedželu po sw. Trojizy, Matth. 21. v. 34 — 46.

Jako pak Pharisejszy slyšachu, so Jesus bjesche Hubu satykal Sadducejskim, fromadžichu woni so. A jedyn Bismawuczeny bes nimi praschesche jeho spytuzy a dżesche: Mischtre, kotra je ta najwecza Kasn we Sakonju? Jesus pak dżesche knem: Ty dyrbisch Boha twojeho Knesa lubowacz žytlej swojeje Wutrobu, žytlej swojeje Duschu, a žytlej swojeje Myšlu. To je prijenja a najwecza Kasn. Ta drnha pak